

er kommet til højre for Højre. Man mener at skulle holde fast ved dette, at hvis de mange Tusinde eller en Del af dem, som uden egen Skyld er stødt ud i Arbejdsløsheden, ved en Lovforanstaltning bliver sat i Stand til nogen Fortjeneste i en begrænset Tid, saa er det uomgængeligt nødvendigt, at disse Arbejdere tilbagebetaler en Del af deres fortjente Løn, de 15 pCt. Der er vel ikke noget at sige til, at man ikke fra Arbejdernes Side er særlig glad for noget saadant, det er alment menneskeligt. Og det kunde jo ogsaa godt være, at der kunde tænkes Omraader, hvor Krav af den Natur vilde møde en vis Modstand baade hos det ærede Medlem Hr. Slesbager og hos andre af hans Parti.

Jeg synes ikke, der er Grund til at ville give det Udseende af, at dette er Hovedspørgsmaalet, da disse Arbejder overhovedet spiller en saa ringe Rolle. Ser vi efter, i hvilket Omfang Nødhjælpsarbejder har været foretaget, vil vi finde, at den overvejende Del af disse Nødhjælpsarbejder har været udført med nedsat Arbejdstid, og dette kan saaledes ikke siges at bestyrke den Argumentation, der er fremført fra Venstres Side. Men det er givet, at en Række af de Bestemmelser, der gælder overfor Nødhjælpsarbejder, er upraktiske, og dette giver en ganske naturlig Forklaring paa, at der ikke er kommet ret meget ud deraf. Der er en hel Del, der skal iagttages, forinden man kan iværksætte Nødhjælpsarbejder. Det skal for det første være Fag, der er erklæret kriseramte, og saa følger udførlige Anvisninger paa, hvorledes dette kan konstateres. Endvidere skal man ved Nødhjælpsarbejder beskæftige Familieforsørgere eller dem, der har gaaet længst ledige. Det er alt sammen Bestemmelser, navnlig de sidste, som kan være meget rigtige og naturlige, men som alligevel i det praktiske Liv bevirker, at denne Lov er et tungt Apparat at arbejde med.

Naar man tager i Betragtning, hvad der er fremhævet, at man ikke ad denne Vej kan paabyde Arbejders Iværksættelse, finder jeg det i høj Grad betimeligt, at man ved en Lov som den her foreslaaede søger at skaffe sig et Hjælpermiddel.

De Indvendinger, som er gjort mod Lovforslaget, synes mig ikke at kunne staa for en saglig Prøvelse. Jeg er bange for, at naar det viste sig umuligt at naa til en Forstaaelse indenfor Udvalget, saa skulde Motiverne dertil ikke søges i Lovforslagets Bestemmelser eller i de fremskaffede Oplysninger, nej, jeg tror, det skyldtes, at man vil benytte Lejligheden til en ren politisk

Manøvre. Fra Oppositionens Side har man sikkert et levende Ønske om af al sin Evne at bidrage til, at der i Arbejdsløsheds-spørgsmaalet beredes denne Regering Vanskeligheder. For at kunne give Lovforslaget sin Tilslutning forlanger man en saadan Pris, at Lovforslaget bliver ganske uantageligt; man fremsætter utilslørede Udtalelser om, at hvis man skal mildne paa Situationen, skal Vejen dertil være Nedsættelse af Lønningerne. Altsaa: Det Pres, der ligger paa de arbejdsløse, skal udnyttes til Løntrykkeri.

Jeg tror, at der er visse Situationer, hvor man, som et æret Medlem for et Par Dage siden netop om denne Sag udtrykte det her fra denne Talerstol, staar overfor Spørgsmaal, der burde være løftet op over Partierne, og burde kalde paa Samfunds- og Ansvarsfølelsen. Hvis det kunde lykkes at kalde denne sunde og sande Følelse til Live, maa Resultatet ogsaa blive, at man enes om at gennemføre det foreliggende Lovforslag. Jeg vil paa Flertallets Vegne anbefale det til Vedtagelse.

Slesbager: Den ærede Ordfører sluttede med at sige, at dette Forslag burde have været løftet op over Partierne for at blive gennemført. Jeg er ikke uenig med ham. Men hvis man havde villet løfte Forslaget op over Partierne, hvad havde saa været naturligere end at blive paa det Grundlag, som samtlige Partier var enige om i 1924 til Bekæmpelse af den ekstraordinære Arbejdsløshed, nemlig Arbejdsløshedsloven. Var man blevet paa det Grundlag, havde man løftet Forslaget ud over Partierne; men netop ved at stille et Forslag, som med Hensyn til Nødhjælpsarbejder vil virke ganske saboterende overfor Arbejdsløshedslovens Bestemmelser vedrørende dette Forhold, bringer Regeringen Sagen ind i den partipolitiske Debat. Og dér vil jeg for mit Vedkommende hævde, at jeg i mit Ordførerskab, hvis man vil gaa det igennem, har behandlet dette Spørgsmaal ud fra et rent sagligt Synspunkt. Den ærede Ordførers Bemærkning om, at Oppositionen benyttede Lejligheden til en politisk Manøvre, som skulde gaa ud paa at berede Ministeriet Vanskeligheder med Hensyn til Arbejdsløsheden og Arbejderne, saaledes at det kunde forkorte Ministeriets Dage, er derfor fuldstændig ved Siden af. Jeg for mit Vedkommende ønsker aldeles ikke at være med til dette. Ministeriet maa leve længe for mig, om det vil; og det maa det, fordi jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at jo længere Ministeriet driver